

Devin

Devin spectacol fără noimă și fără haz și fără rost
Jucând mereu, pe-aceeași scenă, același teatru sec și prost.
Devin actor fără de voie în piesa lumii răscroite
Cerșind aplauze deșarte, ecou de inimi rătăcite.
Devin un măscărici de preț când regii nu mai știu
de glumă
Furând tristețea tuturor ca s-o îngrop sub munți
de humă.
Devin un spoitor de temple într-un decor plin
de bordeie,
Crezând că fac Chivotul Legii din risipitele cioveic.
Devin o umbră netăcută a celui care din culise
Ne trage sforile de-a valma și ne trimite în abise.
Devin o slugă prinsă-n slujba slugarnicei zădărnicii
Adeseori împinsă-n preajma smintitei îndărătnicii.
Devin regizorul penibil al unei morți în devenire
Ce profanează-n stih sardonice credințele în nemurire.
SPER să devin sufletul vieții ascuns sub cerul prăfuit
Ca să șoptesc, în loc de replici, CUVÂNT de om
nicicând rostit.

Anul Nou

Anu-i Nou, dar vechi mi-i felul de-a mă-ncrede-n sorții lui,
Caut urme de nădejde pe sub talpa vântului.

Anu-i Nou, de bună samă, învechit mi-i vinu-n cupe,
Sorb și eu ce-apuc din vremuri: clipe dulci, iubiri pierdute.

Anu-i altcumva de-acuma, dar cu alții se-mpreună
Care fost-au, odinioară, adunați de voie bună.

Anu-i cu țiară nouă, eu cu vechi metehne, fumuri:

Pus pe hartă, pus pe șotii, pus pe treabă sau pe drumuri.

Vrei, nu vrei să-ntâmpini Anul, nu-i voință-n astă lume

Să încremenească timpul și pe moarte s-o sugrume.

Anii se-nnoiesc degrabă, vechituri s-adună-n gânduri,

Amintiri mă împresoară, bucurii se pierd de-a rânduri.

Trece Anul, vine Anul, zboară umbre trecătoare,

Fiecu dându-i povară, ușurând pe fiecare.

Anule, mai dă-mi o clipă! Clipă, tu, mai dă-mi răbdare

Să ascult cum trece vremea și vremea să mă doboare!

Mi-ai dat...

Mi-ai îndulcit și buze și priviri,
Dar și amar mi-ai dat în despărțiri!
M-ai fascinat cu mersu-ți legănat
Deși cam sufeream când ai plecat.
Mi-ai dat și cruci, mi-ai dat și dumnezei,
Dar și pe „vino-ncoa” l-ai fluturat în ochii mei!

M-ai răsfățat cu pofte și păcate,
Deși le savuram doar pe-apucate.
Mi-ai dat speranțe, vise, fantezii,
Dar și rațiune-ai strecurat în nebunii.

M-ai dus cu vorba până peste poate,
Dar cu tăceri înăbușeai durerile-mi din șoapte!

Mi-ai dat veninul îndulcit cu miere,
Dar și să gust din dor o clipă de plăcere!
Mi-ai dat de toate strânse la un loc,
Dar mi-ai și luat din suflet fărâmele de foc!

Mi-ai dat atât de multe cum nici nu am sperat,
Dar m-am trezit acum și știu că am visat.

Femeie

Mai răscolește-mă, femeie,
Mai du-te-mi-vino printre gânduri
Și nu sta locului o clipă,
Alcargă-mă-n turbate vânturi

Mai cată ici o adiere,
Mai spulberă-te-ntr-o furtună,
Mai pune sare pe vreo rană
Și-n suflet varsă mătrăgună.

Mai răzvrătește-mă, femeie,
Mai cercă-mă-ncercări deșarte,
Dar nu te pune-n curmezișuri
Cu asfințiri îngândurate.

Mai prinde-mi capul între palme,
Mai cere-i lacrimii să-ndure
O clipă pe obrazul searbăd
Al timpului țesând secure

Mai vremuieste-mă, femeie,
Mai feciorește-mi semeția
De-a rupe ceru-n doruri aspre,
De-ai frânge morții măreția.

Dimineață...

O umbră de nor pune dimineții zăvor.

La ceasul de taină uitat într-o haină
A timpului nopții, din viroagele sorții,
Așteaptă, tăcut, un soare pierdut,
El însuși în sine ca sinele-n mine,
Stând să răsară din lăuntru-mi afară
Cu pofta de viață a zilei din ceață,

Dar umbra de nor pune dimineții zăvor.

Pluteau disperări prin apele tulburi de căutări,
Hoinarele unde, venind de niciunde,
Vor să-mpresoare o creastă de mare
Lăsată doar mic, drept chezășie
A spațiului-timp. Doamne, ce anotimp

Cu umbra-i de nor pune dimineții zăvor?

Și totuși lumina își cerne surdina
Lăsându-mi deoparte tăcerea.
Îi simt mângâierea,
Culoare devine și negrul din noapte
Și albul din șoapte.
Se sting lumânări, s-aprind depărtări
Cu raze sfioase de veacuri rămase

În umbra de nor ce pune dimineții zăvor!

Se face lumină bogată și plină
Precum e o lună-ntr-o noapte de humă...
Văd cer și pământ, văd demon și sfânt,
Văd tot și nimic, mai mult, dar și-un pic

Din umbra de nor ce pune dimineții zăvor...